

אמור - יום ב'

לאחר שאדם נימול מתעורר עליו רוח עליון ושכינה שורה בו ובזכות תיקון דמי מילה ופריעה מבטיח קיומו בעולם הבא כמ"ש "בדמיק חיי" לאחר שנימול נתעורר עליו התעוררות רוח העליון, והשכינה עוברת עליו ורואה אותו ברושם הקדוש, מתעוררת עליו, ושורה עליו הרוח של עולם ההוא הקדוש, כמו שכתוב: "וְאָעֵבֶר עָלַיְךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ" וגו' (יחזקאל טז, 1). "בְּדַמֶּיךָ", בשני דמים. ואם תשאל, תינח שם כשיצאו ישראל ממצרים שהיה בהם דם פסח ודם מילה, כתוב בהם: "בְּדַמֶּיךָ חַיִּי", אבל כאן מהו בדמיק. אלא שני דמים של מילה ושל פריעה, של מילה תיקונו במדת המלכות, ושל פריעה במדה הנקראת צדיק יסוד עולם. ואלו שני דמים, האדם מתקיים בעבורם בקיום העולם הבא, זהו שכתוב: "בְּדַמֶּיךָ חַיִּי".

זוהר חלק ג דף צב עמוד א

אם האדם עושה פעולה למטה כראוי, כך מעורר הכח למעלה כראוי באותה מדה שאדם מודד בה מודדין לו

"וְשׁוֹר אוּ שָׁה אֲתוֹ וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בַיּוֹם אֶחָד". אמר רבי יוסי, כתרגומו, [לה ולְכַרְה-] לה ולבנה, שהאם היא העיקר להכיר את בנה, שהולך אחריה ואינו הולך אחר אביו, ואין אנו יודעים מי הוא. "לֹא תִשְׁחֲטוּ בַיּוֹם אֶחָד", אמר רבי יהודה, מה הטעם, אפשר תאמר, משום עגמת נפש של הבהמה, [אם כן] נשחוט להאדם בבית אחד ולבנה בבית אחר, או להאם עכשו ולבנה אחר כך. אמר לו, יש מי שמתיר כך ואינו כן, אלא הטעם משום יום אחד ממש. בוא וראה, למדנו, 'יפה תענית לחלום כאש לנעורת', ועיקר התענית באותו יום ממש ולא ביום אחר (תענית יב, ב). מה הטעם, לפי שאין לך יום למטה שלא ישלוט בו יום אחר עליון. וכאשר שורה האיש בתענית חלום, למדנו, שיום הזה אינו עובר עד שנתבטלה גזרה ההיא. ואם מדחה אותו ליום אחר, הרי אז ממשלת יום אחר הוא, ואין יום אחד נכנס ביום אחר חברו.

כדמיון זה, אין לך יום שלא נתמנה עליו יום עליון למעלה^[כז], וצריך האדם להשמר שלא יעשה פגם בזה היום, ולא יפגם לפני שאר ימים האחרים למעלה. ולמדנו, בפעולה שלמטה מעורר הפעולה שלמעלה. אם האדם עושה פעולה למטה כראוי, כך מעורר הכח למעלה כראוי. עושה אדם חסד בעולם, מעורר חסד למעלה, ושורה ביום ההוא, ומתעטר בו בשבילו^[כח]. ואם מתנהג אדם ברחמים למטה, מעורר רחמים על היום ההוא, ומתעטר

זיו הזוהר

כז. יום עליון היינו כח איזו ספירה מן הז' ספירות שמן חסד עד מלכות. כח. פירוש, שהאדם מעורר

ברחמים בשבילו. ואז יום ההוא עומד עליו, להיות בעזרו בשעה שיצטרך לו. כדמיון זה הוא בהיפוכו של זה. **אם עושה אדם מעשה אכזר, מעורר כן ביום ההוא למעלה ופוגם אותו, ואחר כך עומד עליו כאכזר להכריתו מן העולם, באותה מדה שאדם מודד בה מודדין לו. למדנו, שישראל אכזרית נמנעה מהם יותר משאר אומות, ובל יִרְאֶה מהם מעשה אכזר בעולם, שהרי כמה בעלי עינים עומדים אצל האדם באלו המעשים שלו. זכאי הוא מי שמראה מעשים טובים למטה, שהרי כל דבר תולה בעשיה לעורר פעולה אחרת.**

זוהר חלק ב פרשת תרומה דף קכט עמוד ב

דברי הלשון קודש של הקדושה אינם אלא בעשרה

לפי שלשון הקודש השכינה מתחברת עמו, ולכן ליחיד אסור לאומרו

“וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו’”. אמר רבי שמעון, כל קדושה שהיא בלשון הקודש יחיד אסור לאמרו, לפי שלשון הקודש השכינה מתחברת עמו, ובכל קדושה שהשכינה באה אינה אלא בעשרה, שכתוב: **“וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וגו’”**, בני ישראל להם הוא לשון הקודש בודאי, ולא שאר אומות שיש להם לשון אחר, קדושת ואתה קדוש שלבסוף היא תרגום כמו שביארנו, וזאת אפילו יחיד יכול לומר לה אלו דברי התרגום, אבל דברי הלשון קודש של הקדושה אינם אלא בעשרה.

מדוע הקדיש שהוא לשון תרגום אינו נאמר ביחיד? כי משבר כח הטומאה ובכך מתעלה כבוד הקב"ה ולכן נאמרת אלא בעשרה

ואם תשאל, הרי קדושת הקדיש שהוא תרגום מדוע אין הוא ביחיד, בוא וראה, קדושה זו אינה כשאר קדושות שהן משולשות, אבל קדושה זו היא עולה בכל הצדדים למעלה ולמטה ובכל צדדי האמונה, ומשברת מסגרות וחותרמות של ברזל וקליפות רעות, וזה הוא שבח שנתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר מן שבח אחר, והתעלות הזאת יתרה מהכל, מה הטעם, לפי שהוא גורם להכניע לצד הטומאה ושיתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל, ואנו צריכים לאמרה בהלשון של צד הטומאה, ולענות בקול חזק אמן יהא שמייה רבא מברך, כדי שישבר כח צד הטומאה, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל, וכאשר נשבר על ידי קדושה זו הכח של צד הטומאה, נתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו וזוכר את בניו וזוכר שמו, ולפי שהקדוש ברוך הוא נתעלה בכבודו בקדושה זו אין היא אלא בעשרה.

רעיא מהימנא חלק ג דף צג עמוד א

מצוה לקדש השי"ת בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה למעלה כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו לאבות ולבנים, וזה הסוד של. “וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”

“וְלֹא תַחֲלְלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל” וגו’. מצוה זו לקדש אותו בכל יום, להעלות קדושתו מלמטה למעלה כמו שהוא קדוש למעלה, עד שתעלה קדושתו לאבות ולבנים, וזה הסוד של: **“וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל”**, למעלה ולמטה, הכל בשלש מדרגות של קדוש קדוש קדוש. כי כמו שיש קדושה למעלה על הכל^[כט], כך יש קדושה

זיו הזוהר
במעשיו הטובים שהספירה היא תעטר בשפע מלמעלה מעלה. כט. אלו הג' קדושות של למעלה

באמצע, וקדושה למטה... וישראל מקדשים למטה כדמיון המלאכים העליונים למעלה, שכתוב בהם: **"וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קְדוֹשׁ"** (ישעיהו ו, ג).

קִדְשׁ הוּא הַסּוּד שֶׁל רֵאשִׁית הַכֹּל, וְשֵׁם וְאוּ לֹא נִמְצְאָה וְכִיּוֹן שִׁישְׂרָאֵל מִקְדָּשִׁים לַמַּטֵּה, מִתְעַלָּה וְאוּ מִמַּטֵּה לַמַּעְלָה שֶׁהוּא סוּד שָׁמַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לַמַּעְלָה, וְאוּ נִקְרָאת הַמְדֻרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה קְדוֹשׁ

...ומה שנקרא קדוש קדוש קדוש, שהרי קִדְשׁ צריך לומר לראשונה, כי קִדְשׁ הוּא הַסּוּד שֶׁל רֵאשִׁית הַכֹּל^[ל], וְשֵׁם וְאוּ לֹא נִמְצְאָה. אלא, כיון שישראל מקדשים למטה, עולה מלמטה למעלה כבוד העליון, עד שמתעלה וְאוּ שֶׁהוּא סוּד שָׁמַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לַמַּעְלָה^[לא]. כיון שאותן השמים נתעלו למעלה, מאיר קִדְשׁ הוּא הַכֹּסֵא שֶׁנִּקְרָא שָׁמַיִם^[לב], אותן השמים חוזרים קדוש. ולאחר שהאיר אור העליון ההוא על הכסא שנקרא שמים^[לב], אותן השמים חוזרים למקומם, ומתישבים בו באור העליון ההוא, וְאוּ נִקְרָא קְדוֹשׁ^[לג]. אחר כך יורד אור העליון ההוא, עד שלוקחו כולו צדיק עליון אחד, מדרגה הנכבדה^[לד], להשפיע הכל למטה, כיון שצדיק ההוא לוקח הכל, אז נקרא קדוש. וזהו הסוד של ג' קדוש^[לה], ומי שמכוון כונתו באופן זה, יפה הוא עושה. ומי שמכוון כונתו בשלש מדרגות של האבות ליחד אותן בכלל אחד, באמירת קדושה זו^[לו], אם אינו יכול לכון כונתו יותר, גם כן יפה הוא עושה. והכל כדי להמשיך הארה מתוך קדושה העליונה למטה, **לִקְדֹשׁ כָּל אֶחָד עֲצָמוּ בַקְדוּשָׁה זֹו וְלִשְׁמוֹר אוֹתָהּ, לְהַשְׁרִיחַ הַשְּׁפָעַת אוֹר הַקְדוּשָׁה עַל עֲצָמוּ**. וזהו הסוד: **"וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** בתחלה, ואחר כך: **"אֲנִי ה' מְקַדְּשֶׁכֶּם"**^[לז]. ובאיזה מקום יכוון האדם להתקדש תוך קדושה זו להכליל עצמו בה, ...כאשר יגיע האדם למלא כל הארץ כבודו, אז יכליל עצמו בתוך קדושה ההיא, להתקדש למטה בתוך כבוד ההיא שלמטה^[לח], וזהו הסוד של, **"וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"** (שמות כט, מג). ואחר כך יכוון בדרך פרט שיתקדש הכל, לעומת מלאכים העליונים שאומרים: **"בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ"** (יחזקאל ג, יב), זהו כבוד העליון^[לט], ואחר כך: **"יְמַלֵּךְ ה' לְעוֹלָם"** וגו' (תהלים קמו, ט), זהו הכבוד שלמטה^[מ]. ובספרו של רב ייסא הזקן נאמר, **"קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ"** וגו' (ישעיהו ו, ג), ואחר כך: **"בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ"**, ואחר כך: **"יְמַלֵּךְ ה' לְעוֹלָם"**

זִיו הַזּוּהָר

שם הוי"ה בנקוד פת"ח עם שם הוי"ה בנקוד חול"ם, בקדוש ה' שם הוי"ה בנקוד חול"ם עם שם הוי"ה בנקוד פת"ח, ובקדוש ה' שם הוי"ה בנקוד שור"ק עם שם הוי"ה בנקוד חול"ם ועם שם הוי"ה בנקוד פת"ח, ובשפע זו יתמלא כל הארץ כבודו, זו המלכות שנקראת ארץ. **לו**. זו כונה קלה ופשטה שהג' קדוש מרמז על הג' של האבות שהן חסד גבורה תפארת. **לז**. כאמרם זכרוננו לברכה כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה. **לח**. פירוש, להמשיך על עצמו הארה מן האור הנשפע להמלכות שנקראת ארץ והיא הכבוד דלתתא. **לט**. כבוד ה' כבוד עלאה זו ספירת התפארת. **מ**. כבוד דלתתא זו ספירת המלכות.

ואמצע ולמטה הן ג' ספירות עלמין דכורא, והיינו חכמה לעילא על כלא, תפארת באמצע, ויסוד למטה. **ל**. רזא דראשיתא דכלא היינו חכמה, כדמתרגם בראשית בחכמתא. **לא**. אות וא"ו רמז על מדת התפארת שנקרא שמים, ועל ידי הקדושה שישראל מקדשים נתעלה התפארת עד החכמה לקבל משם הארה, והיינו שנכנסת הוא"ו בקדש ונעשה קדוש, ועל ידי זה נקראת אז ספירת החכמה קדוש. **לב**. פירוש, שאז נעשה התפארת כסא להחכמה. **לג**. היינו שאז ספירת התפארת נקראת קדוש. **לד**. זו ספירת היסוד שמקבלת אותה הארה מן התפארת להשפיע להמלכות, ולכך נקרא אז גם היסוד קדוש. **לה**. לפי זה צריך לכון בקדוש הא'

וגו'. זהו הסוד שאנו צריכים בקדושה זו לכוון, שיהיה נמצא שם קדושה ברכה ומלכות, שיהיו נמצאין כולן כאחת^[מא]. קדושה, כמו שנאמר: "קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ", ברכה: "בְּרוּךְ כְבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ", מלכות: "יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם" וגו'. כלן צריכים אנו להשלים, ועל זה יכוון האדם וישים מחשבתו בכל יום. [עד כאן רעיא מהימנא].

זוהר חלק ג דף צג עמוד ב

מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קְדֹשׁ הֵם הַמוֹעֲדִים וְהַחֲגִים, שְׂמוּמִנִּים אוֹתָם לְמִקוֹם שֶׁנִּקְרָא קְדֹשׁ
"אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קְדֹשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם". אמר רבי יצחק, אלה המועדים והחגים, כולם מזמנים אותם למקום שנקרא קדש^[מב], בשביל לעטרם כל אחד ואחד ביומו, כל אחד ואחד בזמנו, וינקו כולם מאותו העומק שבעומק שהנחלים והמעיינות יוצאים ממנו^[מג], לפיכך כתוב: "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", שמוזמנים הם למקום שהוא שנקרא קדש, להתעטר בו ולהתכלל בו, לבעבור שיתקדשו כולם יחד ותמצא בהם שמחה. רבי אבא אמר, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", מזמנים הם מקדש^[מד], וכאשר מזמנים מזה, מזמנים הם מהנחל הנמשך ויוצא^[מה]. [משל] למלך שהזמין אורחים לסעודתו, היה מעטר לפנייהם מכל מיני מאכלים שבעולם, פתח להם כדי יין, הטוב בריחו וטוב בטעמו לשתות, שכך ראוי להיות, כי מי שמזמין אורחים, לאכילה ושתיה מזמין, כמו כן, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ", כיון שהם קרואים לסעודת המלך, מזמנים הם ליין טוב ויפה המשומר^[מי], ועל כן, "מְקַרְאֵי קְדֹשׁ" כתוב. "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם", כתוב: "וְאֲנִשֵּׁי קְדֹשׁ תִּהְיוּ לִי" (שמות כב, ל), ישראל למטה נקראים אנשי קדש, כיון שמזמנים הם מן הקדש שלמעלה^[מז]. אֲתָם אנשי קדש שלמטה תקראו אותם, ואז תכינו סעודה ושמחה, כי כך ראוי לכם, לפי שאתם נקראים אנשי קודש. ויהיו כולם מזמנים בכל הצדדים של קדש למעלה ולמטה.

זוהר חלק ג דף צד עמוד א

אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' - כל המועדים מתקשרים למטה למעלה וממעלה למטה ומתאחדים לקשר אחד בקשר המלך

רבי שמעון אמר, "אֱלֹה מוֹעֲדֵי ה' וגו'". מהו מועדי ה', אלא שהרי מה' הם^[מח], שבו מתקשרים למטה ומלמעלה למטה, כולם בו מתקשרים ומתעטרים, כולם מתאחדים להתקשר לקשר אחד בקשר המלך. מה הטעם, כי כמו שהמלך נוחל לחכמה

זיו הזוהר

כח במוח יחלק הג' אופנים לשחרית מנחה ומוסף, וגם המתפלל שחרית בצבור יש לו בשחרית לבד ג' קדושות. **מב.** מקום שנקרא קדש זו הבינה, כי החכמה נקראת קדש בלבד ואין שייך בה השם מקום רק בהבינה. **מג.** פירוש, מאותו מקום שנובע השפע מן הבינה. **מד.** דעת רבי אבא שהמועדים נתעלים עד החכמה וממילא יונקים שפע גם מהבינה. **מה.** זו הבינה. **מו.** יין המשומר היינו שפע הבינה. **מז.** שורש נשמת ישראל בחכמה שנקרא קדש דלעילא. **מח.** רבי שמעון בא לפרש הלשון מעודי ה', כי סתם ה' היינו

מא. דעת רבי ייסא סבא באמירת הקדושה היא לכוון היחוד של קדושה ברכה ומלכות, והיינו יחוד כל העשר ספירות על ידי אמירת ג' פסוקים הלאה, שבאמירת ג' פעמים קדוש הכונה לג' ספירות הראשונות, ובאמירת ברוך כבוד ה' ממקומו הכונה להמשיך ברכת השפע מן ג' ספירות הראשונות להתפארת ולשאר הספירות שמן חסד עד מלכות, ובאמירת ימלך ה' לעולם הכונה להמשיך השפע להמלכות וממנה לזה העולם, הרי נזכר כאן ג' אופנים לכוון באמירת הקדושה, ובספר שערי אורה סוף שער ד' מובא עוד כונה אחרת, ומי שהוא בעל

ולבינה ונאחז בקדש ההוא ומתעטר בהם^[ט], כך כל אותן הנאחזים בו במלך, צריכים להזדמן במקום העליון ההוא שנקרא קדש, כדי שיתאחדו כולם יחד, ועל כן נקראים, "מועדי ה'", ואחר כך, "מקראי קדש", שהרי בהם נתעטר המלך^[ז].

"אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם", שני חלקים יש לישראל בהם, אם מצד המלך יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב: "וְאֹתָם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם וּגו'" (דברים ד, ד), וכתוב: "כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ" (דברים לב, ט), ואם מצד העליון של קדש, יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב: "וְאֲנֹשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּ לִי" (שמות כב, ל), וכתוב: "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה'" (ירמיהו ב, ג). ועל כן, לכם ישראל, ראוי להזמין ולהכין לפנייהם שמחה וסעודה ולשמוח בהם. ומי שמזמין לאחר צריך להראות לו שמחה ופנים מאירות, ולשמור דרכו של האורח ההוא. [משל] למלך שהזמין אליו אורח נכבד, אמר לבני היכלו, כל שאר ימים הייתם כל אחד ואחד בביתו, זה עשה מלאכתו, זה הלך בסחורתו, וזה הלך בשדהו, מלבד זה היום שלי שכולכם תהיו מוכנים בשמחתי, שעתה הזמנתי אורח עליון ונכבד, אין ברצוני שתעמלו במלאכה ולא בסחורה ולא בשדות, אלא כולכם תזדמנו כדמיון זה היום שלי, והתקינו עצמכם לקבל פני האורח ההוא בפנים מאירות בשמחה בתשבחות. הכינו לו סעודה חשובה, כדי שתהיה ההזמנה שלי להאורח בכל הצדדים. כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, בני, כל שאר הימים אתם עמלים במלאכה ובמסחר, מלבד זה היום שלי שעתה אורח עליון ונכבד הזמנתי, אתם תקבלו אותו בפנים מאירות, הזמינו אותו, הכינו לו סעודות גדולות בשלחנות ערוכים כדמיון זה היום שלי^[א], לפיכך כתוב: "אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם".

בשעה שישראל למטה שמחים באותן המועדים, ומשבחים שבח להקדוש ברוך הוא עורכים השולחנות ומלבישים עצמם בגדי כבוד

בוא וראה, בשעה שישראל למטה שמחים באותן המועדים, ומשבחים שבח להקדוש ברוך הוא, עורכים השולחנות ומלבישים עצמם בגדי כבוד, מלאכים העליונים אומרים מה טיבם של ישראל בזה. אומר להם הקדוש ברוך הוא, אורח חשוב יש להם ביום הזה. אומרים הם, ולא שלך הוא האורח מן המקום ההוא שנקרא קדש. משיבם הקדוש ברוך הוא, וכי ישראל אין הם קודש ואין נקראים קודש, להם ראוי להזמין את אורח שלי, טעם אחד מצד שלי, שהרי הם דבקים בי^[ב], ועוד טעם מצד של קדש, שכתוב: "קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לֵה' וּגו'" (ירמיהו ב, ג). והואיל שישראל נקראים קדש, הרי הוא אורח שלהם בודאי, לפי שהזמנת אורח הזה מן קדש הוא, שכתוב: "מקראי קדש".

זיו הזוהר

ונתעטר אז בחכמה ובינה והמועדים שהם שאר הספירות עולין עמו. **נא.** פירוש, שהבנה של כל מועד היא לפי שרש קדושתו, כגון בפסח לאכל מצה ובסכות לאכל בסוכה וכן בשאר המועדים כמבואר בכל אחד ואחד במקומו. **נב.** היינו בהתפארת.

תפארת, ומבאר שתחלה נקראים מועדי ה', לפי שהמועדים שהם שאר הספירות עולים ומתקשרים תחלה בהתפארת שנקרא מלכא, ואחר כך נקראים מקראי קודש, כיון שעולים עם התפארת עד אבא ואמא, היינו חכמה ובינה. **מט.** בהו היינו בחכמה ובינה. **נ.** פירוש, שהתפארת עולה

שלשה הם מזומנים מקדש, ולא יותר, חג המצות, חג השבועות וחג הסוכות

אמר לו רבי אבא, וכי שבת אין הוא מוזמן מקדש. אמר לו, לא, משני טעמים, אחד שהוא בודאי קדש נקרא^[נג], שכתוב: "וּשְׁמֵרְתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם" (שמות לא, יד), ואחד כי שבת אין נצרך לְזַמְנוּ^[נד], שהרי זה ירושתו בודאי, ירושה של קדש הוא יורש ואינו אורח. ועל כן, בשבת כולם מזומנים בקדש ומתקשרים ומתעטרים בו^[נה], וגם זה היום השביעי מתעטר בו. ועל כן השבת אין אורח הוא, אלא כבן שנכנס לבית אביו ואמו ואוכל ושותה בשעה שהוא רוצה. [משל] למלך שהיה לו בן יחיד אהוב נפשו, נתן לו ריעים שישמרו אותו ושיתחבר עמהם, אמר המלך, יפה הדבר להזמין אותן הריעים של בני, ולהראותם הכבוד והאהבה שלי להם, והזמין לאותן הריעים, אבל הבן אינו בהזמנה, אלא שהוא נכנס ואוכל ושותה בבית אביו בשעה שהוא רוצה.

זוהר חלק ב פרשת בשלח דף מז עמוד א

מתוך אהבה הקב"ה לישראל נתן להם את התורה ואת השבת ושקולה שבת נגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת וגו'". רבי אבא פתח, "אם תְּשִׁיב מְשַׁבֵּת רְגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בַּיּוֹם קֹדֶשׁ י וגו'" (ישעיהו נח, יג), זכאים הם ישראל שהקדוש ברוך הוא בחר בהם להתדבק בהם מכל שאר אומות העולם, ומתוך אהבתו להם הקריבם אליו ונתן להם התורה, ונתן להם השבת שהוא קדוש מכל שאר הימים, ובו מנוחה ושמחה של הכל, ושקולה שבת נגד כל התורה, ומי ששומר שבת כאלו שומר כל התורה, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג" (ישעיהו נח, יג), ענג של הכל, ענג הנפש והגוף, ענג העליונים והתחתונים, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", מהו וקראת, שיזמין אותו, כמו שכתוב: "מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ", כלומר מזומנים, כמי שמזמין אורח לביתו, ועל כן, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", שיזמין אותו כמו שמזמנים לאורח, בשלחן ערוך בבית מתוקן כראוי, במאכל ובמשתה כראוי יותר משאר הימים, "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנָג", מבעוד יום, "לְקֹדֶשׁ ה' מְכַבֵּד", זה יום הכפורים, שנים שהם אחד^[נו], "וּכְבֹדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרָכֶיךָ", כמו שנתבאר, "מִמְצוֹא חֲפָצֶךָ וְדַבַּר דְּבָר", הרי אמרו, לפי שדבור הזה עולה ונתעורר דבור של חול למעלה, מי שמזמין אורח לביתו, בו צריך לעסוק ולא בענין אחר, בוא וראה, זה הדבור שיוצא מפי האדם עולה, ומעורר התעוררת למעלה, אם לטוב אם לרע,

זיו הזוהר

ומעטירה. **נו.** נ"ל לקיים הגירסא דא יום כפורים, כי רבי אבא קשי' ליה תרתי, א', איך שייך קריאה והזמנה לשבת, הלא נזכר לעיל שקדושת שבת קבועא וקיימא מעצמה, ב', למה מחלק ואומר שבת לחוד וקדוש ה' לחוד ומזכיר אצל שבת ענג ואצל קדוש ה' אומר מכובד, ומתרץ שוקראת מוסב על מבעוד יום, היינו תוספת שבת דתליא בקריאה והזמנה של האדם, ומה שמחלק בתרתי כי קדוש ה' מוסב על יום כפורים, שאצלו אין שייך ענג אלא כבוד, ככתוב באורים כבדו ה', והם תרי דאינון חד,

נג. כי בשבת מאיר אור עתיקא קדישא שהוא אור החכמה שנקרא אבא. **נד.** כי קדושת השבת קביעא וקיימא מעצמה בלי קריאה והזמנה של ישראל. **נה.** פירוש, שבשבת נתעלה התפארת ונכנס בהחכמה, וממילא גם שאר הספירות הנאחזות בו שהן מן חסד עד מלכות ולא עד בכלל עולות עמו עד עולם החכמה ומתקשרין ומתעטרין בו, אחר כך אמר שגם זה היום השביעי, היינו ספירת המלכות אתעטר בו בהחכמה, כי המלכות נתעלה ונכנסת בהבינה, נמצא שהחכמה מכתירה

ומי שיושב בענג של שבת אסור לו לעורר דבור של חול, שהרי פוגם פגם ביום הקדוש, מי שיושב בחופתו של המלך אין ראוי לעזוב את המלך ולעסוק בענין אחר, ובכל יום נצרך להראות פעולה ולעורר התעוררת ממה שנצרך, ובשבת בעניני שמים ובקדושת היום נצרך לעורר, ולא בענין אחר.

זוהר חלק ג דף צד עמוד ב

ימי החול נקראים כך כי מותרת בהם המלאכה ולכן נקראים "קדש"

"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה". "שֵׁשֶׁת יָמִים" מה זו מלאכה מוכרחת בהם. אמר רבי יוסי, כתוב: **"כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"** (שמות כ, י), ולא כתוב 'בששת', וזה נתבאר, שכל יום ויום עשה מלאכתו, ונקראים ימי מלאכה^[נז]. אמר רבי יצחק, אם כן, מפני מה נקראים ששת ימי חול, מדוע חול. אמר רבי יוסי, לפי שעתה מתנהג העולם על ידי שלוחיהם^[נח], לפיכך ימי חול נקראים. רבי חייא אמר, לפי שמותר לעשות בהם מלאכה, לפיכך אין נקראים קדש, ואלו שאין נקראים קדש נקראים חול. ולכך תקנו החברים בהבדלה לומר בין קדש לחול, מה הבדלה שייך בזה^[נט], אלא קדש הוא ענין של עצם הקדושה, והשאר קדושתם ממנו נשפעת^[ס]. ולכך אלו למלאכה ואלו לשמירה, ומתי נמצאת שמירה בהם, כשהם מזומנים מן קדש^[סא].

שבת מתעטר בחכמה ובבינה ונתוספה קדושה על קדושתו - זה היום הוא שמירת עליונים בתחתונים וכלם שמחים בו

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת על הכל היא. ולפי שזה היום מתעטר בספירות חכמה ובינה, ונתוספה קדושה על קדושתו, לפיכך זה היום הוא שמחת העליונים והתחתונים, כולם שמחים בו, שממלא ברכות בכל העולמות, וכולם ממנו נזונים. ביום הזה מנוחת העליונים והתחתונים, ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם. משל למלך שעשה חופה לבנו יחידו, הכתירו בכתר הגדול, ומינה אותו למלך על הכל, ובאותו היום שמחה לכל. מושל אחד שהיה ממונה על עונש האנשים, היו בידו אנשים חייבי מיתה, אנשים חייבי מלקות, ובשביל כבוד אותו היום של שמחת המלך מחל עונשם ושמר שמחת המלך. כך זה יום השבת, חופת המלך עם המלכה, ושמחה מספירות חכמה ובינה תאיר עליהם, שמחת העליונים והתחתונים, צריכים כולם לשמח בשמחת המלך ולא יצטערו בו. על כן כתוב: **"וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָג"** (ישעיהו נח, יד), מהו "ענג", ענג אינו נמצא אלא למעלה, במקום שקדש העליון שורה, כמו שכתוב: **"אֲזַ תְּתַעַנַּג עַל ה'"** (שם יד), שזה הענג, "על ה'" הוא^[סב]. וזה היום שהוא יום חפתו של המלך, מתעטר בעטרה ההיא של ענג, זהו שכתוב:

זיו הזוהר

ס. שבת קודש הוא עצם קדושה כי מאיר בו עתיקא קדישא היינו חכמה, ושאר הימים היינו שאר הספירות נשפע להם קדושה מן יום השבת, לפיכך מותר בהם המלאכה ושייך הבדלה ביניהם. **סא.** היינו כשחל יום טוב ביום חול אז הוא זמין מקודש ונצרך לשמרו מעשיית מלאכה. **סב.** 'על ה'" משמעותו גבוה ממעל לה', והיינו חכמה קדש

שני ענינים, וקדושת שניהם שוה, וכן במס' שבת קי"ט עמוד א. **נז.** פירוש, ששת ימים היינו ו' הספירות של ששת ימי המעשה מן חסד עד מלכות, כל אחת עשתה ביום שלה פעולת הבריאה השייך לה. **נח.** פירוש, שאין הן עצמן מחדשין בכל יום מעשה בראשית אלא על ידי מלאכים שלוחיהן. **נט.** הרי כל הספירות קדושות הן.

"וְקָרַאתָ לַשֶּׁבֶת עֲנָג", מה שלא נמצא כך בשאר ימים. ביום הזה, שלש סעודות צריכים בני המלך להכין, ולסדר השלחן בשביל כבוד המלך כמו שנתבאר. וכאשר נזדמן בו חג או מועד, אל יסדר האדם שני שלחנות בכל סעודה, אחד לשבת ואחד להאורח, לפי שכתוב: "עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ תִּמְיֵד הוּא אֵכֵל" (שמואל ב ט, ג), שיש ספוק בשלחן המלך לאורח הזה הבא אליו, ועל כן צריך האדם לסדר שלחן שלם למלך, והוא יתן ממנו לאורח.

סעודה שלישית - אם מבטלין אותה, נמצא פגם בסעודות המלך.

אמר רבי אלעזר, סעודה שלישית של שבת כאשר פוגע בו האורח^[ס], מבטלין אותה או אין מבטלין אותה? אם אין מבטלין אותה, נמצא שהאורח נדחה משלחן המלך, ואם מבטלין אותה, נמצא פגם בסעודות המלך. אמר לו רבי שמעון אביו, משל למלך שנזדמן לו אורח, נוטל מאכל מלפניו ומעלהו להאורח שלו, נמצא, אף על פי שהמלך אינו אוכל

זי הזוהר

המנונא סבא היה בבבל ושם נהגו יום טוב שני של גליות, ועל זה חזר ושאל רבי אלעזר דאיך נוכל לתפוס להתנהג שלא לבטל סעודה ג' על פי הטעם שהאורח אינו אוכל על שלחן המלך ביחד אלא שהמלך מסלק מסעודתו להעלות להאורח, א"כ אין מובן כלל מפני מה מבטלין סעודה ג' בשבת ערב פסח אף על פי שאז עדיין אין הפסח אורח שלו, אלא ודאי מובן מזה שאף גם בשביל חשש כבוד האורח שיבוא במוצאי שבת נצרך לבטל סעודה ג', א"כ כל שכן כשהאורח הוא באותו השבת שנצרך לבטל סעודה ג' בשביל כבוד האורח, ועל זה השיב לו ר"ש לחזק דבריו הראשונים, דדוקא כאשר החג הוא אורח לאותו השבת אז מסלק המלך מסעודתו להעלות להאורח שאין אוכל עמו על שלחן אחד, אבל אם אין החג אורח לאותו השבת אלא שהוא בא במוצאי שבת אז אין שייך כלל סילוק מאכל מלפני המלך להעלות להאורח, נמצא לפי זה כנזכר תחלה דלעולם אין לדחות סעודה ג' בשביל כבוד האורח, הן אם הוא אורח לאותו השבת הן אם הוא בא במוצאי שבת, ומה דנדחית סעודה ג' בשבת ערב פסח אין זה כלל בשביל כבוד האורח אלא שיש בזה טעמים אחרים, דהיינו בשביל לקיים המצות עשה של אכילת פסח מצה ומרור שחיוב לאכלם לתיאבון, ועוד דכיון שאסור אז לאכל לחם הרי אי אפשר לקיים סעודה ג' כראוי, אם לא בהרבה יין, ועל זה מסיק ר"ש שאף גם אי אשתכחו בשבת אותן הימים שאי אפשר לקיים בהם סעודה ג' כגון שאם חל ערב פסח בשבת מכל מקום השתדל כל ימיו לקיים סעודה ג' אפילו באותן הימים, ובמה בדברי תורה, ומעתה יבין כל מבין דברי הזוהר בלי גמגום.

עלאה, כי סתם הוי"ה היינו תפארת. סג. הרבה פירושים יש במאמר הזה, והנה המפורשים שר"ש השיב לר"א שמבטלין סעודה ג', ודבית רב המנונא להיפוך, נכנסו בדוחק דהלא ר"ש מסיק שכל ימיו השתדל שלא לבטל סעודה ג' לעולם, וגם איך יביא הא דרב המנונא מעשה לסתור, ועל כל פנים היה צ"ל אבל בבי רב המנונא, לכך נ"ל לפרש באופן אחר ואבאר כל המשך דברי הזוהר בפעם אחת והמבין יבין מעצמו בפנים, והוא לאחר שאמר שכאשר חל יום טוב בשבת אין לסדר תרי פתורי בכל סעודתא אלא שהאושפיזא על שלחן המלך תמיד הוא אוכל, לפיכך שאל ר"א דאם כן מה נעשה לסעודה ג' כשחל יום טוב בשבת, דאי אין מבטלין אותה נמצא שהאורח נדחה משלחן המלך בסעודה זו, והרי זה אי כבוד להאורח, על זה השיבו ר"ש אביו שלא כן הענין, אלא שהמלך שולח לו מסעודתו לאכל בפני עצמו, ואין האורח אוכל ביחד עם המלך על שלחן אחד, לפי זה מובן שאם לא נבטל סעודה ג' לא יהיה מזה אי כבוד כלל להאורח, כי מה איכפת לו להאורח אם המלך אוכל בלבדו סעודה שאינה נצרכת להאורח, כי הלא גם בשאר הסעודות לא אכל האורח על שלחן המלך, ועל זה מביא שגם בבי רב המנונא סבא נהגו כן, ועוד יותר נראה מהנהגת רב המנונא שאף כשחל יום טוב שני במוצאי שבת וא"כ יש בסעודה ג' של שבת עוד חשש ב' שלא יאכל סעודת יום טוב בלילה לתיאבון, והרי זה גם כן אי כבוד להאורח, מכל מקום לא היה מבטל סעודה ג' בשביל חשש כבוד האושפיזא, אלא שאחר כך במוצאי שבת היו מסדרים השלחן לכבוד האושפיזא, וידוע שרב

עמו, הוא אוכל ממאכל המלך, והמלך נותן לו לאכל, וכל זה בשביל שהוא בא להיות אורח של המלך. ובבית רב המנונא הזקן, לא חששו להאורח בשעה זו, ואחר כך היו מסדרים השלחן להאורח. ביום הזה הדבור אסור, זהו שכתוב: **"מִמְצוֹא חֶפְצָךָ וְדָבַר דָּבָר"** (ישעיהו נח, א), ולמדנו, "חֶפְצָךָ" כתוב, לפי שיום הזה כלל האמונה נקשר בו^[טד].

מעלת השבת גדולה מהחגים והמועדים וע"כ נקרא קודש ולא מקרא קודש

אמר לו רבי אלעזר, ואיך נוכל לעשות להעלות סעודת המלך להאורח, שהרי ארבעה עשר בניסן שחל להיות בשבת נסתלקה סעודה שלישית בעבור פסח, אף על פי שאז אין הפסח אורח שלו. אמר לו, כך אני אומר, שבעת שהחג הוא אורח שלו אז נתעלה לו המאכל, ואם לא, אין המאכל נתעלה לו. ואם תשאל, הרי ארבעה עשר שחל להיות בשבת נדחית סעודת המלך מפני סעודת הפסח, אין דומה פסח סעודה שלישית של שבת נדחית מכמה טעמים. אחד, בשביל מצות ומרורים שצריך האדם לאכלם לתיאבון, ואחד, בשביל פסח, וגם, שהרי לחם לא נמצא מו' שעות ולמעלה, וסדור השלחן בלי לחם אינו חשוב סדור, ואם תאמר ביין, אמת שביין מותר לפי שמרעיב הלב, אבל כל ימי עמלתי שלא לבטל סעודת שבת, אפילו אם אותן הימים היו נמצאים בו, ביום הזה שדה תפוחים הקדושים מתברך^[טה] ומתברכים עליונים ותחתונים, ויום הזה התקשרותו היא עם התורה, אמר רבי אבא, כך היה עושה רבי שמעון בזמן שנסתלקה סעודה ג' של שבת, היה מסדר שלחנו ועסק במעשה מרכבה, והיה אומר: 'זו היא סעודת המלך שיבא לסעוד אצלי', לפיכך נמצא שהשבת מוטב בכל מכל מועדים וחגים, ונקרא קדש ולא מקרא קדש.

זיו הזוהר

סעודה כמו ביום טוב שחל כיום חול, דהיינו לדבר כל מה שנרצה, לכך מזהיר כאן ר"ש שלא כן הוא אלא שביום זה אסור הדבור אפילו בשעת הסעודה שנקראת סעודת יום טוב, והוא בגין דבהאי יומא כלל האמונה נקשר בו לפי שהוא יום השבת, לכך אין להקל בדבור של הפקר אפילו בשעת הסעודה שהמלך שבת אין יושב על השלחן כי קדושת היום גורם למעט בדבור כמו בכל שבת, ות"ל מקום הניחו לי להתגדר בזה. **סה.** זו מלכות שנזכר עליה מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה.

סד. רבים מתמיהים על זה דלכאורה אין שייכות כלל כאן להפסיק בענין זר הזה, אבל הנראה לי בס"ד דשפיר קאמר, והוא לפי שר"ש מבאר שיטתו דסעודת יום טוב שחל בשבת אין המלך אוכל עם האורח על שלחן אחד, אלא שהמלך חולק כבוד להאורח ומסלק מסעודתו להעלות להאורח, והנה ידוע שאנו אוכלים ביום טוב שחל בשבת סעודת יום טוב עם האורח, א"כ לפי זה נוכל לחשוב שכיון שאין המלך שבת יושב על זה השלחן אלא האורח יום טוב בלבדו, לכן מותר לנו להתנהג בשעת

סדרת הספרים קובץ שופר הזוהר

(20 כרכים) – לתרומות עבור הדפסה והפצת הספרים – טל: 0527654911

קובץ שופר הזוהר

פרק יב
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (278 עמודים):
זהר הישיבה \ זוהר
הצדיקים \ פת הזוהר ח"ג
עלון אור הזהר 53 \ סוד
שיח שרפי קודש

קובץ שופר הזוהר

פרק יא
ובו שלשה ספרים
נפתחים (248 עמודים):
זהר חצות (ובו שלשה ספרים:
זוהר התעוררות, חצות הרשב"י
א' וב' \ זוהר תהלים \
גדולי ישראל וזהר

קובץ שופר הזוהר

פרק יג
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
זכותא דבר יוחאי \
נשמת הרשב"י וזהר ארץ
ישראל א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,
ח ואור הזהר 38

בהאי חבורא דילך דאיהו
ספר הזהר, מן זוהרא דאימא
עלאה תשובה. באלין לא
צריך נסיון, ובגין דעתידין
ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזהר, יפקון
ביה מן גלורתא ברחמי.

קובץ שופר הזוהר

פרק טו
ובו ארבעה ספרים
נפתחים (232 עמודים):
זהר השבת המחלק \
תקון מח \ תקון מג \
קובץ שופר הזוהר

קובץ שופר הזוהר

פרק יד
ובו חמשה ספרים
נפתחים (276 עמודים):
לקוטי זהר תהלות
דוד בראשית \ מאמרי
הרשב"י ברכות יומא \
מאמרי הרשב"י ספה
חגיגה- מאמרי הרשב"י
במות קדושין \ משניות
זהר ברכות

